

også rent faktisk vælger at blive på landet eller vende tilbage til landet.

Så vil jeg godt svare hr. Aage Brusgaard, som bad om bare tre eksempler på noget positivt, som regeringen havde gjort for landdistrikterne, og dér henvistes der til siderne 26–28 i redegørelsen. Til det skal jeg blot sige, at jeg tror, hr. Brusgaard lidt har misforstået det, som det handlede om, for det er alt sammen forslag. Nogle af dem små og såmænd ikke særlig vidtrækkende, andre virkelig med perspektiv i, alt sammen forslag, som regeringen vil arbejde videre med, initiativer, som vi enten er ved at planlægge, eller som vi vil sætte i gang.

Derfor kan jeg kun sige, at ud af de her 28, tror jeg det er, initiativer, kan vi bestemt godt finde megen god inspiration. Det er jo ikke ting, vi bare har siddet og fundet på inde i Indenrigsministeriet. Det er også en afspejling af de ønsker, der er ude omkring, og derfor er pointen, at det er netop i samspillet mellem de centrale myndigheder – kommunerne, amterne, men også de enkelte engagerede borgergrupper ude i landdistrikterne – at man kan skabe en yderligere positiv udvikling.

Der er flere, der har spurgt til byfornyelsesmidlerne og sagt, sådan har jeg i hvert fald forstået det, at det da er for dårligt, at der kun er brugt 20 mio. af de 200 mio. kr. Til det kan man kun sige, at først og fremmest er hele året jo ikke gået endnu, der er altså brugt 20 mio. kr. på det tidspunkt, vi lavede landdistriktsredegørelsen. Men om man kan bruge alle pengene, tør jeg ikke svare på, og i den forbindelse er det selvfølgelig også meget vigtigt, at man ude omkring i de enkelte lokalsamfund engagerer sig i byfornyelsesprojekter, går til sin kommune og siger: Her er der noget, vi gerne vil have sat i gang, for vi mener, det er vigtigt, at der lige præcis i den landsby kommer til at foregå noget positivt omkring boligstandarden.

En del for ikke at sige en meget stor del af debatten har været en reprise af andre debatter, der har været ført med miljøministeren. Til det skal jeg blot sige, at selv efter at miljøministeren gentagne gange har svaret på spørgsmål om de ting, der er rejst her, tror jeg ikke, at det er den sidste genopførelse af forestillingen, vi har oplevet her i dag. Men jeg har ikke noget at føje til de bemærkninger, som miljøministeren gjorde, senest det var oppe.

Jeg vil til slut godt takke ordførerne for de mange pæne ting, der er sagt om Indenrigsministeriets arbejde med landdistriktsdagsordenen.

Landdistriktsarbejdet har faktisk en meget høj prioritet i Indenrigsministeriet, og det har det, fordi det handler om noget meget vigtigt, der har med det kommunale at gøre. Mange kommuner består jo af et markant byområde, men også af nogle store landdistrikter, og vi vil gerne være med til at sørge for, at de kommuner, der er sådan skruet sammen, ikke bruger alle kræfterne på at beskæftige sig med den egentlige bymæssige udvikling, men også har opmærksomheden rettet mod landdistrikterne.

Vi får også megen god inspiration, vil jeg godt sige, fra den lille landdistriktsgruppe, jeg har som rådgivningsgruppe i Indenrigsministeriet. Det er gode folk, der sidder centralt placeret i landsbyarbejdet, gode folk, der arbejder som ildsjæle rundt omkring i deres lokalsamfund. Der sidder også nogle organisationsrepræsentanter, men det, som de har fælles, er, at de på en i virkeligheden meget positiv og meget realistisk måde går ind i debatter om, hvordan vi uden at foregøgle, at man kan skrue tiden 10, 20 eller 30 år tilbage, alligevel kan stå vagt om udviklingen i landdistrikterne.

Jeg ser i meget høj grad den udvikling, landdistriktsdebatten har været igennem her i de seneste år, som en afmontering af den kunstige romantik, og den befinder sig i en mere realistisk sfære, så man ikke mere begynder at tale om, at det er så forskrækkeligt, at mejeriet lukkede. Det talte man faktisk om i 10, 20 eller 30 år, og en hvilken som helst tale om landdistrikterne startede altid med mejeriet.

Derfor vil jeg også godt benytte lejligheden til at understrege den værdi, som kontakten på tværs af de normale organisationsgrænser, der jo har en tendens til at få folk til at gå i baglås, den indbyrdes inspiration, som man kan give hinanden, og samtidig også den gode, åbne dialog, som der føres i dag på det her felt på et meget realistisk niveau, har.

Det ville vel nok være herligt, hvis dette realistiske niveau også kunne brede sig til alle partier her i Folketinget, så man ikke forsøger at divertere hinanden med – som fru Lene Espersen gjorde – at det hele skulle være så forskrækkeligt. Der er ikke mere belæg for et grædekonneindlæg om udviklingen i landdistrikterne. Der er nogle faresignaler nogle steder, som vi skal holde øje med, og der er nogle ting, som kan lykkes bedre, end det er sket hidtil.

Vi skal naturligtvis også hele tiden være opmærksomme på, at vi skal se, hvad det er for nogle barrierer for en mere positiv udvikling,